

sen. Man opnår herved, at borgerne kan holde sig til den myndighed, der er den nærmeste. Den myndighed, der skal behandle klagesagen kan endvidere spare en ekspedition, idet sagen vil blive modtaget fra den lokale myndighed ledsaget af det foreliggende materiale og evt. denne myndigheds erklæring i sagen.

Til § 56.

Det er ikke normalt, at det i love eller administrative forskrifter fastsættes, hvem der er klageberettiget. På dette område, hvor beslutningerne kan være meget indgribende og have dybtgående konsekvenser, forekommer det imidlertid nødvendigt at gå nærmere ind på, hvem der kan rejse en egentlig klagesag. Sådanne sager vil have en vis retstvistliggende karakter og vil ofte minde om et partsforhold, jfr. navnlig bestemmelsen i § 54, medens almindelige henvendelser fra foreninger m. v. mere tilsigter at være aktiverende og opiniondannende.

Det kan umiddelbart forekomme tvivlsomt, hvorvidt foreninger eller grupper, der repræsenterer interesser på miljøbeskyttelsens område, f. eks. naturbeskyttelses- eller sportsfiskerinteresser, kan indbringe en sag for klagemyndigheden som normal klagesag. Afgørende i så henseende må være, hvorvidt den pågældende forening kan siges at repræsentere en personkreds, hvis berettigede og væsentlige interesser direkte berøres af beslutningen. Således må f. eks. en grundejerforening kunne klage over en godkendelse til oprettelse af en losseplads i nærheden af foreningens område, når pladsen kan tænkes at medføre ulemper for medlemmerne, og en sportsfiskerforening må kunne klage over en afgørelse vedrørende forurening af et vandløb, som foreningens medlemmer har interesse i. Repræsenterer foreningen derimod ikke en kreds, der har mere direkte tilknytning til det omhandlede forhold, men mere varetager en initiativtagende og opiniondannende interesse, vil det næppe være rigtigt, at en sådan forening har klageadgang, ligesom den besluttende myndighed ikke på eget initiativ skal give foreningen underretning om truffne beslutninger, jfr. bemærkningerne til § 48. Der vil dog efter bestemmelsen i § 52, stk. 3, være mulighed for, at ministeren — eventuelt efter henvendelse fra en sådan forening — kan tage en af de lokale myndigheder truffet beslutning op til nærmere undersøgelse og afgørelse.

Når embedslægens nærmere tilknytning til arbejdet i sundhedskommissionen ophører, vil det endvidere blive nødvendigt direkte at foreskrive, at embedslægen — som et led i den centrale styring på miljøbeskyttelsens område — har klageadgang. Endvidere vil det være hensigtsmæssigt, at amtsrå-

dene, der i lovforslaget er tillagt vidtgående beføjelser på det planlæggende og koordinerende område, kan påklage kommunalbestyrelsens afgørelser, og at kommunalbestyrelserne kan påklage amtsrådernes afgørelser, for så vidt angår forhold der ligger inden for den pågældende kommunes område.

Til § 57.

I sundhedsvedtægterne samt i de love, som til dels vil blive erstattet af reglerne i nærværende lovforslag har man stort set opereret med bødestraf som sanktionsmulighed. Ved denne bestemmelse foreslås sanktionsmulighederne udvidet til også at omfatte straf af hæfte eller fængsel i op til 1 år.

Det er givet, at forureningen ikke kan bekæmpes på grundlag af straffebestemmelser, men at der snarere må lægges betydelig vægt på oplysende virksomhed og andre motiverende aktiviteter. På den anden side vil det være nødvendigt for gennemførelsen af lovens formål og for efterlevelse af de enkelte regler, at overtrædelse kan sanktioneres med straf, navnlig i grovere tilfælde. Det har ved udformningen af bestemmelsen været hensigten, at der i medfør af loven kan ikendes så alvorlige straffe, at der vil kunne opnås en reel præventiv virkning. Det må i øvrigt understreges, at det vil være af stor betydning, at anklagemyndigheden og domstolene ved administrationen af nærværende straffebestemmelse bestræber sig på at ændre den almindelige praksis i bødesager, således at de idømte bøder i medfør af denne bestemmelse bliver virkelig følelige og kommer til at stå i et for den almindelige opfattelse rimeligt forhold til den eventuelt forvoldte skade. Hertil kommer, at en sådan praksisændring vil være en afgørende forudsætning for effektivt at forhindre at udsigten til en eventuel bødestraf blot indkalkuleres i f. eks. en erhvervsvirksomheds driftskomkostninger.

Strafferammen på op til 1 års fængsel harmonerer med flere tilsvarende bestemmelser i udenlandsk lovgivning, bl. a. den svenske miljølov. Man har dog ikke ment, at der vil være behov for at fastsætte en højere strafferamme, da så alvorlige overtrædelser af loven, at der kunne være trang til at idømme en strengere straf, normalt tillige vil være reguleret af Borgerlig Straffelov, jfr. bl. a. kapitlerne 20 og 21 om forskellige almenfarlige eller almenskadelige handlinger.

Det primære formål med bestemmelsen i stk. 3, som kendes fra en række andre love, herunder bl. a. de seneste love vedr. forureningsbekæmpelsen, er at sikre mulighed for en klar ansvarsplacering, også i de tilfælde, hvor en juridisk person er involveret i lovovertrædelsen.